

— Договорът! Где е договoрът!

— Отиде държавата ни! Господи, помилуй!

Царят пристъпи две крачки към великия войвода, който прегъна коляно пред него. Лицето му бе каменно. Устните отпуснати в горчива болка и погнуса. Той каза тихо:

— Говори, Радуле!

— Кир Тодор тръгнал надолу по течението на Хебъра. Но след това внезапно се върнал и нахлул в земите ни! Граничната войска не могла да удържи неочакваното нападение. И сега, през нѣдето минел, било все огън, сеч, грабеж... Пристигнаха гончии от крепостите и бежанци от опустошените места. Народът напушъл сега и градове, бягал из планините, за да спаси живота си...

Войводата цял трепереше. Очите му блестяха диво и жестоко. Той удари свитите си пестници в челото.

— Ах, аз си го знаех! На ромеед да повярвам!

Царят мълчеше.

Тъмна червенина избликна по врата, по манишките му, заля цялото му лице, челото дори. Дишаше тежко. Затвори очи, притисна ръка до сърцето си. Руменината на лицето му се замени с пергаментова бледост.

Иоаким, Витиеем и Мануил го подкрепиха. Спогледаха се изплашени. Не беше ли починал някога Самуил, при страшната вест на ослепените му войскари? Навън завиха всички църковни камбани: бързо, припряно, тревожно. Градът се разбуди като разгневен козер. От всякъде отекнаха писъци и проклетия. Църквата се изпълни с гъста навалица.

Иоан Асен отвори очи. Взорът му бе мрачен и потъмнял. Ударът бе много жесток. Той бе загубил вярата си в хората. На благородството му се отвърждаше с коварство, на почтенността му с измяна.

Изведнѣж той се стресна, изтръгнат от дълбокото си огорчение. Тъмният облак, който бе паднал наоколо му, се разсипа. Очите му за-